

ဝင်းဝင်းဝင်း

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

ရင်စိုက်မြား

L နင်း

အခန်း(၁)

“ကြွေ ငိုချ လိုက်လေ၊ ငိုချလိုက်၊ အဲသလိုကြီး ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှတ်မျိုသိပ်မထားနဲ့ ၊ အသံထွက် အော်ငိုလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ ပေါ့မှာ ”

“ညည်း ကိုယ့်ယောက်ျားကို ချစ်တာက ချစ်တာပေါ့၊ အဲလောက်ကြီး ခံစားနေလို့ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့အေ”

“ကလေး နှစ်ယောက်ကို သနားရင် စိတ်ကို တင်းမထားနဲ့ ၊ အားရပါးရ အော်ငိုပစ်လိုက်စမ်း ပါ၊ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ယောက်ျား သေသွားလို့ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာကို ငါတို့ လည်း ကိုယ်ချင်းစာပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တရားနဲ့ ဖြေပါ ကြွေရယ်၊ ဒီနေ့က ကိုယ်ချစ် တဲ့ ယောက်ျားရဲ့ နောက်ဆုံးခရီး၊ ကလေးတွေအဖေရဲ့ နောက်ဆုံး ခရီး၊ ရင်ထဲက မျက်ရည်တွေ ကုန်အောင် ငိုပစ်လိုက် ငိုပစ်လိုက်”

“ငိုပစ်လိုက်”

“ငိုချလိုက်”

“ရင်ထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်မခံစားနဲ့ ၊ အသံထွက် အော်ငိုလိုက်”

“တရားနဲ့ ဖြေပါ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့၊ ကလေးတွေကို သူတို့ အဖေ ကန်တော့ဖို့ ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ကလေးနှစ်ယောက်ကို သနားရင် စိတ်ကို တင်းမထားနဲ့ ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့ နောက်ဆုံးခရီး၊ ကလေးတွေ အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးခရီး ရင်ထဲက မျက်ရည်တွေ ကုန်အောင် ငိုပစ်လိုက်”

“ငို ငို ငို မျက်ရည်တွေ”

နားထဲမှာ အသံပေါင်းစုံက ဗလောင်ဆူနေသည် ။

ငိုပစ်လိုက်တဲ့ ။

ဒီယောက်ျားအတွက် ငိုဖို့ မျက်ရည် မရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူးလား။

ကြွေ ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတဲ့ ။

ဟင့်အင်း အဲဒီ အချစ်တွေ သေဆုံးခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

သားကြီး နှစ်နှစ်အရွယ်၊ သားငယ်လေး ကိုယ်ဝန်ရှိစကတည်းက မဟုတ်ဘူး လား။

ခုဆို သားကြီးက ငါးနှစ်ကျော် သားငယ်လေးက သုံးနှစ်ဝန်းကျင်။ ဒီအချိန်တွေ အတော အတွင်းမှာ ဒီယောက်ျားရဲ့ ဒုက္ခတွေ၊ ကြွေ ခံစားခဲ့ရတာ ဘယ်သူက ကိုယ်ချင်းစာပေးခဲ့လို့ လဲ။

“ယောက်ျားပဲ မိန်းမတွေက အခွင့်အရေးပေးရင် ရသလောက် ယူမှာပေါ့အေ”

“အိမ်က မိန်းမက ပျော်အောင်မထားရင် တခြားမှာ သာယာမှု ရှာမှာပဲ၊ ကိုယ်က အနုအရွနဲ့ ဂရုစိုက်မှ ပေါ့”

“နောက်မယားရှာတာ အိမ်က မိန်းမ အသုံးမကျလို့ ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ကိုယ်က အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် ဖြည့်ဆည်းနေနိုင်မှ အိမ်က

ပ်မှာ ပေါ့”

“ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမယူထားပြီး ဘာအကျိုးခံစားခွင့်မှ မရှိဘဲ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ပြီး ရှာကျွေး နေရတာ၊ ပင်ပန်းတော့ အရက်သောက်မှာ ပေါ့၊ အရက်သောက်ရင်းနဲ့ အငယ်အနှောင်းတွေတာ ညည်း နားလည်ပေးရမှာ ပဲ”

ဒီယောက်ျား ဘာလုပ်လုပ် ဒီယောက်ျားရဲ့ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း တွေက ကြွေကိုပဲ ပြစ်တင် ဝေဖန် ပုတ်ခတ်ကြသည်။

သူတို့ ပြောသလို ကြွေ မိဘတွေက မိုးကုတ်မြို့မှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရ တနာ ကုန်သည် တွေမို့ ချမ်းသာကြွယ်ကြသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်တဲ့ ကြွေကိုလည်း ရွှေပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ် အလိုလိုက် ချစ်ကြ၏။

ကြွေကလည်း ထိုချစ်ခင် အလိုလိုက်မှုကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကျောက်တွင်းလုပ်သားဖြစ်တဲ့ နေမျိုးထင် ဆိုတဲ့ ဆင်းရဲသားရဲ့ မာယာ ထောင်ချောက်ထဲကို ခုန်ဆင်းခဲ့သည်။

ကြွေရုပ်ကလေးလို ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် လှပလွန်းသော ကြွေကို ချစ် တာထက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မောတာမှန်း သားကြီး မွေးပြီးမှ အတိအ ကျ သိခွင့်ရလိုက်သည်။

“မင်း မိဘတွေက ငါ့လို ဆင်းရဲတဲ့ ကောင်နဲ့ သဘောမတူနိုင်တာ ထားပါတော့၊ ကလေး မွေးလို့ မြေးရတာတောင် သူတို့ အမွေပြတ် စွန့် ထားတာ ပြန်မရုပ်သိမ်းတာ ဘာသဘောလဲ ကြွေ၊ ကလေး ဘယ်နှယော က် ရရ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ဒါဆို မင်းလို မိန်းမကို ယူခဲ့ မိတာ အလကားပဲပေါ့ကွ၊ သူဌေးသမက် ဖြစ်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်

နဲ့ မင်းကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာကျွေး နေတာ၊ အကျိုးအမြတ် မရရင်တော့ ငါ့သဘောနဲ့ ငါပဲ နေမယ်”

တဲ့ ထိုသို့ ကြွေးကြော်ပြီး မကြာခင်မှာ မိန်းမတွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲသည် ။ အရက်သေစာ သောက်စားမှုး ယစ်ပြီး အိမ်ပြန်လာတိုင်းလည်း ပြဿနာရှာ၏။

နောက်တော့ ကျောက်အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့ မိန်းမနှင့် အတိအလင်း လက်ထပ်ယူပစ်လိုက် သည် ။ ကြွေကိုလည်း ကွာရှင်းမပေးဘဲ တစ်နှစ်ခန့် ထိုမိန်းမနှင့် တခြားမြို့လေးမှာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်နေ၏။

ကြွေမှာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်ဗိုက်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရုန်းကန် ရှာဖွေ စားသောက်ခဲ့ ရတာ ဒီယောက်ျားက လှည့်၍ ပင် မကြည့်။

အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမခံနိုင်သည့်အဆုံး၊ မိဘတွေဆီကို မျက်နှာငယ် ကလေးနှင့် ခေါင်းတိုးခိုဝင်ခဲ့သည် ။

“ညည်း ယောက်ျားနဲ့ တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးမှ လက်ခံနိုင်မယ် ကြွေ၊ အဲဒီကောင် ဘာကိုမက်မောလို့ ညည်းကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခု ညည်း သိပြီ မဟုတ်လား၊ အေး ညည်း ဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ ငါတို့ က သနားပြီး လက်ခံလိုက်ရင် ဒီကောင်က မကွာရှင်းရသေးတဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမပါဆိုပြီး ရပိုင်ခွင့်တွေ အကုန် လာတောင်းမှာ အဲဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခုချိန်မှာ ညည်းကိုသနားပေမဲ့ ဆင်းရဲသား သူတောင်းစား စံစားမှာ စိုးလို့ ငါတို့ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးရင် အချိန်မရွေး ပြန်လာခဲ့ ရှင်းပြီလား”

အပြတ်သားဆုံး စကားနှင့် ကြွေကို ဆွဲမထုတ်ရုံတမယ် နှင်လွှတ်ခဲ့ကြသည် ။

မျက်ရည်လည်ရွဲ ပြန်လာခဲ့ရပေမဲ့ မိဘတွေကို ကြွေ အပြစ်မတင်မိ။
အစကတည်းက သူတို့ အကြမ်းနည်း အနုနည်း သုံးပြီး ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့
တာကို ကြွေက လက်မခံဘဲ မိုက်မဲခဲ့မိတာ။

မိဘတွေမှာ အပြစ်မရှိ။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့
ကြွေကို အတွေ့အထိတွေ့၊ ချို့မြန်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော စကားလုံးလှ
လှတွေနှင့် မြူဆွယ်ဖြားယောင်းခဲ့တဲ့ နေမျိုးထင်ကို ယုံကြည်မိသော
ကြွေမှာ သာ အပြစ်ရှိတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း နေမျိုးထင် ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းတွေ ပတ်လည်ဝို
င်းနေတဲ့ စုတ်ချာချာ ရပ်ကွက်လေးမှာ ကြွေ ပြန်နေရသည် ။

“အမလေးတော် သူဌေးသမီးကို ယူမိတဲ့ ငါ့မောင်လေး ဘယ်တော့မှ
ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ရလ
ည်း ဒီအတိုင်း၊ နှစ်ယောက်ရလည်း ဒီအတိုင်း၊ တော်တော်ရက်စက်တဲ့
အကြင်နာတရား မရှိတဲ့ လူချမ်းသာတွေ”

“အိုအေ နေနိုင်ရင် နေကြစမ်းပါစေ၊ သူတို့ သမီးနဲ့ မြေးတွေပဲ ငတ်
သေမှာ ၊ နေမျိုးထင် ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ဟို မယားငယ်ဆီမှ
ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက် သုံးဖြုန်းနေရ
တာ”

တိုက်ခိုက်မှုတွေက အရေပြားပေါ်မှာ ဒဏ်ရာ ရှာမတွေ့ပေမဲ့ အသ
ည်းနှလုံးတွေက အကောင်း အတိုင်း မရှိတော့အောင် စုတ်ပြတ်သတ်
ကြေမွပျက်စီးနေသည် ။

မပေါ့မပါး ကိုယ်ဝန်ကြီးကို လွယ်ပိုးပြီး သူများ အိမ်တွေမှာ အောက်
ခြေသိမ်း အလုပ်ကအစ လုပ်ခဲ့ရသည် ။ သူများ ခြံတွေမှာ မြက်နုတ် ပေါ
င်းထိုး၊ အငှားထမ်းပိုးရတဲ့ အလုပ်တွေလည်း ဆင်းရဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ လှ

ပ်ခဲ့ရ၏။

သားငယ်လေးကို မွေးဖွားချိန်မှာ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည် ။ ဆေးရုံ တက်ခ မရှိ၍ ဆရာဝန် ဆရာမတွေကို ကန်တော့တောင်းပန်ပြီး ဆေးရုံ က ဆင်းခဲ့ရ၏။

သားငယ်လေး တစ်နှစ်ကျော် အရွယ်ရောက်တော့ ညှိုးရော်ပိန်ချုံး နေသော နေမျိုးထင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာသည် ။

သူ ယူလိုက်သော မယားငယ်က ခရီးလွန်နေသော လင်ကြီးနှင့် ပြန် ပေါင်းထုတ်ကာ သူ့ကို ရဲတိုင် ရုံးတိုင် ရိုက်ပုတ် နှင်ထုတ်လိုက်သည် တဲ့ ။

တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုတွေနှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက် ပြန်ဝင်လာရဲ သော နေမျိုးထင်ကို အံ့အား ပင် သင့်မိသေးသည် ။ ပိုးစိုးပက်စက် ရိုက် ပုတ်ပြောဆိုကာ ကြွေလည်း နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ကြွေ နေရတာက နေမျိုးထင် ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်း အလ ယ်မှာ ။

ရင်ထဲရှိသမျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါက်ကွဲလို့ မဖြစ်။ အချို့သတ်ပြီး ကွာရှင်းဖို့ တောင်းဖို့ ကြိုးစားရသည် ။

“စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာတဲ့ ငါ့မောင်ကို ညည်း အဲသ လို ဥပေက္ခာပြုလို့ ဖြစ်မလား အေ့၊ ညည်းဘက်က ကွာရှင်းချင်ရင် ထိုက် ထိုက်တန်တန် လျော်ကြေး ပေးရမယ်၊ မပေး နိုင်ရင် ငါ့မောင် အေးအေး ချမ်းချမ်း စားနိုင်သောက်နိုင်အောင် ညည်း ရှာဖွေကျွေး ဒါပဲ”

“ငါတို့ တူလေး မရှိခင်တုန်းကတောင် ညည်းတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ တစ်ယောက်စာ ပိုလာလို့ ၊ ညည်း ပိုမရှာရပါ

ဘူး၊ မရှာနိုင်ရင်တော့ ညည်း မိဘတွေဆီက အမွေရ အောင် တောင်းပေါ့”

အဒေါ်တွေ အစ်မတွေရဲ့ ရာဇသံက ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။ ။ အံ့ကြိတ်တင်းခံရင်းဖြင့် မိဘတွေ ဆီက ဘာတစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မတောင်းမိ အောင် ကြွေ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

ဘာအမွေအနှစ်မှ နေမျိုးထင် ဆိုသော လူယုတ်မာနှင့် မထိုက်တန်။ ယောက်ျားမပီသသော ပိုင်းလုံးကောင်အတွက် ကြွေ ဆုံးဖြတ်ရမှာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ။

“အမလေး မောင်လေးရဲ့ အသေစောလို့ နှမြောလှချည်ရဲ့ မမတို့ ကို တစ်နေ့နေ့ ချမ်းသာ အောင် လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ သူတော်ကောင်းလေး အခုတော့ သေမင်းခေါ်ရာ လိုက်သွားရပြီ၊ မမတို့ ဒီဆင်းရဲတွင်းက မလွတ်ရတော့ဘူးပေါ့ မောင်လေးရဲ့ ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုလိုက်သံကြောင့် ကြွေ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး အသိပြန်ဝင်လာသည်။ ။

နေမျိုးထင် ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်ကာ ချာခနဲ မျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။ ။

ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းနေပေမဲ့ နောက်ဆံတင်းနေတာ မဟုတ်ဘဲ ရှေ့ခရီးအတွက် ခြေလှမ်း အသစ်၊ စိတ်ခန္ဓာ အသစ်ဖြင့် နောက်လှည့်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ မြေမဖို့ ရ သေးတဲ့ နေမျိုးထင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကြီးကို သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ သင်္ဂြိုဟ်ကြလိမ့်မည်ပေါ့။

ယုတ်ညံ့တဲ့ အတွေး၊ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်များ ဖြင့် ကြွေကို

နှိပ်စက်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ဒီလိုလူမျိုးအတွက် ကြွေ မျက်ရည်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်ဖို့ မတန်။ အချစ်တွေ ပျော်ဝင်ပြီး ရှုက် ငိုဖို့ မတန်။

နောင်ဘဝထိတောင် မဆုံချင်ဘူး နေမျိုးထင်။

*

အခန်း(၂)

“အဲဒါ မာမီ မှားခဲ့သလား ထည်ဝါရှိန်”

“ မ မမှားပါဘူး မာမီ၊ ဖေဖေက တော်တော်ဆိုးခဲ့တာပဲနော်”

“ပြောပြရုံနဲ့ မင်းအဖေအကြောင်း မင်းသိတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဒုက္ခတွေ ဝေဒနာတွေ ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ မာမီကို မင်း ကိုယ်ချင်းစာ နိုင်မှာ ပါ”

မာမီ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေသည် ဆိုတာ မသိပေမဲ့ ထည်ဝါ ရှိန် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရသည် ။

မာမီက ထုထည်ကြီးမားသော ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ ခြေချင်းချိတ် ထိုင်လျက် လက်ကိုပိုက်ထားကာ ခပ်မတ်မတ် ဝံ့ကြွား၍ နေသည် ။ ရင်ဘတ် အောက်အထိ ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သော ရွှေဆွဲကြိုးကြီးနှင့် ဆံထုံးမြင့်မြင့် ပေါ်မှာ စိုက်ထားသော စိန်ဆံထိုးကြီးကလည်း လက်လက်တောက် ဝင့်ထည်နေသည် ။ ရတီပြည့်ဝလွန်းနေသော စိန်နားကပ်ရောင် တဖျတ်ဖျတ် ကြွေရပ်ဆိုသော အမည်နာမကို ဖျောက်ထားတဲ့ မိုးမြင့်နွယ်ဆိုတဲ့ အမည်ဖြင့် လိုက်ဖက်လွန်း၏။

အရည်အသွေး ပြည့်ဝလွန်းသော နဝရတ်ကိုးသွယ် လက်စွပ်ကြီးက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ် တော့မလို မာန်ဟု နံပြင်းလျက် ရှိသည် ။

အသက်အရွယ်နှင့် တိုင်းတာလျှင် နုပျိုဖျတ်လတ်နေဆဲ မာမီရဲ့ မျက်

ဝန်းတွေက စူးရဲ လက်တောက် အားကောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။ ခေတ်နှင့် လျော်ညီစွာ ဝတ်စားနေထိုင်တတ်သော မာမီမှာ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ သားနှစ်ယောက် မိခင်ဟု ဘယ်သူမှ တထစ်ချ မယုံကြည်နိုင်။

“အဟမ်း”

မာမီချောင်းဟန့်သံကြောင့် ထည်ဝါရှိန် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ မာမီ မျက်ဝန်းတွေထဲ တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ရသည်။ ။

မာမီက စကားပြောလျှင် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲ တည့်တည့် ကြည့်နေ မှ ကြိုက်၏။ မဟုတ် လျှင် သူမပြောတဲ့ စကားကို စိတ်မဝင်စား၊ အလေး မထားဘူးဟု သတ်မှတ်တတ်၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအစ်ကို မင်းထင်ရှိန် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေး ပွဲ ဖြေပြီးတဲ့ နေ့က လည်း ပြောပြဖြစ်တယ်၊ ဆေးပညာ မဟာဘွဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ သွားမယူခင် သိသွားစေချင်လို့ ပေါ့၊ အခု မင်းကို ပြောပြနေ တာကလည်း စီးပွားရေး ဒီပလိုမာဘွဲ့ ထပ်မယူခင် မင်း သိသင့်တယ်ထင်လို့”

“ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား မသွားချင်ဘူး မာမီ၊ မာမီအနားမှာ နေပြီး မာမီစီးပွားရေးမှာ ဦးဆောင်လုပ်ပါရစေ၊ မာမီ အနားယူသင့်ပါပြီ”

ထိုစကားကို ပြောတော့ မာမီက ထည်ဝါရှိန် မျက်ဝန်းတွေထဲ စူးခနဲ စိုက်ကြည့်၏။

အကြောင်းပြချက် ဆင်ခြေတွေ မပါအောင် သတိထားပြီး မျက်လွှာမ ချမိ၊ ယောင်ယမ်းကာ မျက်လုံးလွှဲဖယ်လိုက်လျှင် မာမီ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်တော့။

“မင်းထင်ရှိန်ကို ငါ ပြောခဲ့တုန်းက အဲသလို ငြင်းဆန်မှုမျိုး ငါ

မကြားခဲ့ရဘူး၊ နိုင်ငံခြား က ပြန်လာလို့ အဆင့်အတန်းတူ ဂုဏ်ရည်တူ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့လည်း မငြင်းခဲ့ဘူး၊ မင်းက ဘာကြောင့်”

မာမိက စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖြတ်တောက်လျက် ထည်ဝါရှိန်ကို အကဲခတ်မိ၏။ မာမိ မကြားအောင် တိတ်တခိုး ပင့်သက်ရှိက်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့ အတွက် မာမိ ပင်ပန်းခဲ့ရတာ အချိန်တွေ အရမ်းကြာနေပါပြီ၊ တာဝန်တွေ ကျေနပ်ပြီလို့ လည်း ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်၊ ကိုကို အတွက် ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးတစ်ခု မာမိ တည်ထောင်ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မာမိရဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာ အရောင်းပြခန်းကြီးမှာ တာဝန်ပေးချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒီဘွဲ့တစ်ဘွဲ့နဲ့ လည်း တာဝန်ယူနိုင်နေပါပြီ မာမိ”

“ငါက ပညာရေး ဆုံးခန်းမတိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဘွဲ့လည်း မရခဲ့ဘူး၊ ဖိုင်နယ်ဖြေဖို့ စာမေးပွဲရက်မှာ ပဲ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ ချစ်သူနောက်ကို ခိုးရာလိုက်ခဲ့မိတယ်၊ ငါ့သားတွေကိုတော့ ငါ့လို အမှားမျိုး မကြုံ တွေ့နိုင်အောင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်ခဲ့တာ၊ ပညာရေးမှာ လည်း ထွန်းပေါက်စေချင်တယ်၊ မင်း ငါ့ဆန္ဒတွေကို ကန့်လန့်တိုက် ဆန့်ကျင်နေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလို့ ထင်လဲ ထည်ဝါရှိန်”

“ဗျာ”

“ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဆေးအမှတ် မိရဲ့ သားနဲ့ စီးပွားရေး မေဂျာကို ပြောင်းယူခဲ့တယ်”

“အဲ အဲဒါက မာမိကို အကူအညီပေးနိုင်အောင်လို့ ပါ၊ မာမိလုပ်ငန်း အတွက် အဲဒါက အဓိက မကျဘူးလား”

“ထားပါတော့ မင်း ဆင်ခြေတွေ လှပါတယ်၊ မာစတာ မတက်တော့ ဘူးဆိုတာလည်း ငါ လိုက်လျောရဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ အပြစ်ကြီးမဟုတ်သေးလို့ ငါ နားလည်ပေးနေတာနော် ထည်ဝါ ရှိန်၊ သားသမီး ဘာလုပ်လုပ် ချစ်လို့ အလိုလိုက်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မာမီ ဘာတွေဖြစ်ချင်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဖြစ်ချင်နေတာလဲ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

အလုံးစုံ လက်ခံပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ထည်ဝါရှိန် ထည့်မပြောဖြစ်။

ချုပ်ကိုင် တင်းကျပ်လွန်းသော မာမီ စည်းကမ်းတွေကို ကိုကိုလို အမှတ်ပြည့် မနာခံတတ်ဘဲ မသိမသာ ကတ်သီးကတ်သတ် ထည်ဝါရှိန် ဆန့်ကျင်တတ်တာ မာမီလည်း သိနေပေလိမ့်မည်။

ကိုကိုက ဆုံးမ သွန်သင် နားချရတဲ့ အခါမျိုးတောင် ရှိတတ်၏။

“ညီရယ် မာမီက ကိုကိုတို့ အတွက် အရမ်းပင်ပန်းခဲ့ရတာပါ၊ မိန်မသားတန်မဲ့ အားကိုးအား ထား မရှိဘဲ ရုန်းကန်ရတာ ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းလဲ၊ မာမီအစွမ်းအစနဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုရှိလို့ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးမားခဲ့လို့ ကိုကိုတို့ ဒီလိုဘဝ ဒီလို အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ နေနိုင်တာ ”

မာမီတော်လို့ ထက်မြက်လို့ ဆိုတာ ထည်ဝါရှိန် လက်ခံသည် ။ သနားဖို့ ကောင်းတယ်ဆိုတာက လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ မာမီမှာ ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်းနေတာမျိုး မရှိ။ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့နေတာလည်း မဟုတ်။

အမြဲတမ်း ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေကို အဆင့်အတန်းခွဲ၍ နှိ

မုံချ အထင်သေးနေတတ် သည် ။

မာန်မာနနှင့် မောက်မာလွန်းတာလည်း နာမည်ကြီးသည် ။ ထည်ဝါ ရှိန် အနေဖြင့် မာမို့ကို တစ်ဖက်စွန်းရောက် အတ္တကြီးသူဟု မြင်သည် ။

ကိုယ်ကပဲ အထင်အမြင် လွဲမှားနေသလား။ မာမိကပဲ အတိတ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မကျက် နိုင်သေးတာလားတော့ မသိ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ထည်ဝါရှိန် ဆိုတာလည်း မာမို့သားမို့ တစ်စိတ်တစ်ဒေ သတော့ တစ်ယူသန်ချင် သည် ။ ထိထိရောက်ရောက် မလွန်ဆန်ရဲပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ သူ့ဘက်က လျှို့ဝှက်သိုသိပ်မှုတွေ မာမို့ကို အသိမပေးချင်သေး ။ ဒါပေမဲ့ လူကဲခတ်သည့် ပညာမှာ မာမိက တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တော်လွန်း ကျွမ်းကျင်လွန်းသူမို့ ကြာရှည်ထိန်းချုပ်ထားလို့ တော့ မဖြစ် နိုင်။

“မင်း ပြောစရာ မရှိရင် သွားလို့ ရပြီ ထည်ဝါရှိန်”

ဘာမှ မပြောဘဲ ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်ကာ မာမို့ကို ဦးညွှတ်ဂါဝရပြု လိုက်သည် ။ အကြောင်း ကြီးငယ် ကိစ္စမရှိလျှင် သားတွေကို ရင်းနှီးနွေး ထွေးစွာ ကြင်ကြင်နာနာ မနေတတ်တာ မာမို့အကျင့်။

ပြောစရာရှိလျှင် တစ်ဖက်သား နစ်နာသွားမလား၊ ခံစား နာကျင်သွားရမလား၊ မတွေးဘဲ အားမနာတမ်း ပြောတတ်အောင်လည်း တမင် ခက်ခက်ခဲခဲ လေ့ကျင့်ထားဟန် တူသည် ။

တကယ်တော့ ဖေဖေ့ကို မုန်းတီးနာကြည်းအောင် ပုံပြော နားသွင်း နေတဲ့ မာမို့မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ အရောင်မျိုးစုံ ယှက်သန်းနေခဲ့တာ ခန့်မှ န်းကြည့်ဖို့ မလွယ်ကူ။

ချစ်ခြင်း၊ မုန်းတီး၊ နာကြည်း စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းနှင့် တောင့်တ မွတ်

သိပ်မူကဏ္ဍတွေ အစုံအလင်။

*

အခန်း(၃)

“ဒါဆို ပန်းအမိန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဆက်ကြိုးစားဖို့ အချိန်ရပြီပေါ့”

“မာမီ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေမှာ သေချာတယ်”

“မင်း နောက်ဆုတ်တော့မှာ လား”

“ဟင့်အင်း ရှေ့ဆက်တိုးလာခဲ့တဲ့ အချိန်တွေတောင် မနည်းတော့ဘဲ နဲ့ ဘာလို့ နောက်ဆုတ်ရ မှာ လဲ၊ မာမီကို တုံ့ပြန်နိုင်ရဲတဲ့ အထိ အားမွေးထားတယ်”

“ပန်းအမိန့် လက်ခံအောင်ပဲ အရင် ကြိုးစားစမ်းပါဦး”

မြတ်စိုး စကားကြောင့် ထည်ဝါရှိန် မချိတရီ ပြုံးလိုက်ပါ။ ဘာကြောင့် ပန်းအမိန့် မာနကြီးပြ နေရသလဲဆိုတာ မြတ်စိုးရော သူရော ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်။

ပန်းအမိန့်နှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရတာက မြတ်စိုး ဦးလေး ရှယ်ယာဝင်ထားတဲ့ ကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခု ရဲ့ အရောင်းကောင်တာမှာ ထူးခြားလှပစွာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော ပန်းအမိန့်ကို သတိထားမိခဲ့တာက စသည် ။

အစက ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း ပန်းအမိန့် ရောင်းသော ကောင်တာမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုပြီး တစ်ခု ဝယ်သည် ။ နောက်တော့ ကျောင်းမပိတ်လည်း နေ့တိုင်းလိုလို ရောက် ဖြစ်၏။ စိတ်မရှည်သော မြတ်စိုး

က သူဦးလေးကတစ်ဆင့် ပန်းအမိန့်နှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်အောင် စီစဉ် ပေးသည်။ ။

ပန်းအမိန့်အကြောင်းကိုလည်း အများကြီး သိခွင့်ရခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ပန်းအမိန့်က အရောင်း ကောင်တာမှာ အမြဲမြင်တွေ့ရသော ချိုအိညှို့ရီ နေသော အပြုံးလေးကိုတောင် တွန့်တိုလာသည်။ ။

“ရှင်ကို မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် မပိုချင်ဘူး ထည်ဝါရှိန်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အဆင့်အတန်း မတူဘူး၊ ရှင်အမေအကြောင်းတွေ မြတ်စိုးကတစ်ဆင့် သိထားရလို့ လည်း ပိုပြီး မပတ်သက်အောင် နေချင် တယ်”

ရှေ့ဆက်မတိုးနဲ့ လို့ အမိန့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် မရှိအောင် အပြတ်သားဆုံး ပြောခဲ့တာတော့ သေချာသည်။ ။ ထိုအချိန်က မြတ်စိုးနှင့်သူ စကားတွေများ ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ရ သေး၏။

“မင်း ဘာလို့ ငါ့မမိ အကြောင်း ပန်းအမိန့်ကို သွားပြောရတာလဲ၊ အခု မစခင်က ဆုံးနေပြီ”

“မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောသင့်တယ် ထင်လို့ ပေါ့ ကွာ၊ ပန်းအမိန့် သိထား သင့်တယ် ထင်လို့ ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ပန်းအမိန့်က တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလေ၊ တစ်ခါတ လေ သူ့မျက်နှာလေးပေါ်မှာ ဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ အေးစက်တင်းမာနေတယ်၊ လောဘနည်းတဲ့ ဟန်ဆောင်ကင်းတဲ့ မာန တွေလည်း တွေ့ရတတ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းမှာ မင်းအနား ပိုင်းပိုင်းလည်နေချင်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေလို လူန္ဒြေမဲ့နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ”

“အဲဒါလေးတွေကို ငါ ချစ်ခဲ့တာ၊ မြတ်စိုးစွဲလမ်းခဲ့တာလေ၊ မိန်းမ

တွေ တပ်မက်မှုကင်းရင် ယောက်ျားတွေ ပိုပြီး စွဲလမ်းတတ်တာ မင်း မသိဘူးလား”

မြတ်စိုးက သရော်သလိုလို လှောင်ပြီး ပြုံးလိုက်ပေမဲ့ တည်ငြိမ်လေး နက်စွာဖြင့်

“ပန်းအမိန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း မာမီကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ လွန်ဆန်ရဲ တုံ့ပြန်ရဲမှာ မို့လဲ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ရိုးသားသူကို ဝေဒနာတွေ မပေးပါနဲ့ ကွာ”

မြတ်စိုး ဘယ်လိုပြောပြော ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်တဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်က ပန်းအမိန့် အချစ်ကို မျှော်လင့် နေချင်သည်။ ။

ယောက်ျား မိန်းမ အသုံးအဆောင်နှင့် ရေမွှေးပုလင်းများ ရောင်းသော ကောင်တာမှာ မနက် ရှစ်နာရီမှ နေ့လယ် တစ်နာရီအထိ အချိန်ပိုင်း အလုပ်ဝင်တဲ့ ပန်းအမိန့်ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်တွေ၊ ဝါသနာ အရ မီဒီယာ တစ်ခုမှာ ညနေ သုံးနာရီမှ ညကိုးနာရီအထိ သတင်းထောက်လုပ်နေတဲ့ ပန်းအမိန့်ရဲ့ အိမ်ပြန်ချိန်တွေတိုင်းမှာ စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြော၍ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ခွင့် ရတာလေးကို ရင်ခုန် သည် ။ ပန်းအမိန့် ဘယ်လိုပဲ တားဆီးပိတ်ပင်ပါစေ သူ ဇွဲမလျှော့။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီးပြီးပြီဆိုတော့ ဒီလို အချိန်တွေ အပြင်ထွက်ဖို့ မယ်မယ်ကို ဆင်ခြေပေးရမှာ သိပ်မလွယ်ကူ။

ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စိုးနှင့် တိုင်ပင်ဖို့ ဆုံနေကျ ကော်ဖီဘားလေးကို ထွက်လာခဲ့မိခြင်းပင်။

တကယ်တော့ မြတ်စိုးက သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေမဲ့ ပန်းအမိန့်ရဲ့ ဘက်တော်သား။

“ငါ ပန်းအမိန့် အချစ်ကို လိုချင်တယ်”

“လူကို မရလည်း ဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ဒါကတော့”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ယောက်ျားတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို လိုချင်တယ် လို့ သာ အသံကောင်းဟစ်နေကြတာပါ။ လူကို မရရင် အဲဒီအချစ်ကို ဘာလုပ်ရမှာ လဲလို့ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်ချင်ကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ”

“ဟ အချစ်ဆိုတာ လူနဲ့ ဒွန်တွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ အလှတရား အချစ် အမုန်းဆိုတာ ဖြစ်လာတာ”

“ထားပါတော့ တချို့ ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းဆံနွယ်လေးတွေ ချစ်တာ၊ အလှတရားတွေ ပြည့်စုံ နေတဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကို ချစ်တာတဲ့ ၊ သူ ချစ်တာတွေ ဖြတ်တောက်ပြီး အပိုင်ယူသွားဆိုရင်ရော ယူမှာ လား”

“မြတ်စိုး မသာ ဘာတွေ ကတ်သီးကတ်သတ် လာပြောနေတာလဲ”

“ဟား ဟား မင်း မျက်နှာကြီး မအီမလည် ဖြစ်နေလို့ စနောက်နေတာပါကွာ၊ ကဲ အခု မင်း မျက်နှာကြီး ပြုံးသွားပြီ မဟုတ်လား”

မြတ်စိုးက သူငယ်ချင်း မျက်နှာကိုလည်း အငြိုမခံ။ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး ကူညီချင်စိတ်လည်း ရှိသည် ။

“ပန်းအမိန့် အချစ်ကိုရအောင် မင်း မကူညီနိုင်ဘူးလား မြတ်စိုး”

“ပန်းအမိန့်က ငါ့ညီမလည်း မဟုတ်၊ ငါ့ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မဟုတ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုလုပ် ကူညီရမလဲကွာ၊ ငါတတ်နိုင်သလောက် မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီ၊ ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေးပြီး ပြီ၊ ပန်းအမိန့်လည်း မင်း

ကို ဘော်ဒါအကန့်နဲ့ တော့ သံယောဇဉ် ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူရင်ထဲမှ မင်းကို ချစ်ချင်လည်း ချစ်နေနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝ သူ နားလည်တယ်။ မင်းအမေနဲ့ အဆင့် အတန်းကိုလည်း ရှိန်နေမှာ ပဲ။ သူ့မှာ အပြစ်မှ မရှိတာ”

“အဲဒါနဲ့ ပန်းအမိန့်ကို ငါက ဒီအတိုင်း လက်လွှတ် အရှုံးပေးလိုက်ရတော့မှာ လား။”

“မင်း မာမီက ပန်းအမိန့်တို့လို ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေကို အယူသီးပြီး အထင်သေး နှိမ့်ချချင်တာ၊ တစ်ဖက်စွန်း ရောက်လွန်းတယ်။ ပန်းအမိန့်ကို ငါ တွန်းအားမပေးရက်ဘူးကွာ၊ မင်းဟာမင်း ကြိုးစားကြည့်ပါ”

ဘေးနားကို ကော်ဖီခွက် တိုးရွှေ့လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ ထည်ဝါရှိန် သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိသည် ။

မာမီအကြောင်းကို မြတ်စိုးတို့ လည်း သိနေသည် ။ မြတ်စိုးကိုတောင် မျိုးရိုးအရှိန်အဝါ ချမ်းသာပြည့်စုံသူတွေမို့ ထည်ဝါရှိန်ရဲ့ သူငယ်ချင်း အဖြစ် လက်ခံပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“မာမီ အယူအဆတွေ တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေမှန်း ငါလည်း သိတယ် မြတ်စိုး၊ မာမီဟာ ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေကို ဘယ်လောက်ထိ နာကြည်းနေသလဲဆိုရင် ဖေဖေသေတုန်းက မြေချတဲ့ နေရာမှာ ငါတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ကန်တော့ဖို့ တောင် ခေါ်မသွားခဲ့ဘူးတဲ့ ၊ ဖေဖေကို ရက်လည် ဆွမ်းသွတ် မပေးခဲ့ဘူး၊ ဖေဖေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး သားနှစ်ယောက် လက်ကို ဆွဲထွက်ခဲ့တယ်။ မိဘတွေဆီမှာ ခူးထောက် တောင်းပန်တယ်။ နောင်တတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ခိုင်မာ ပြီး ပြောင်းလဲလာတဲ့ သမီးကို မိဘတွေကလည်း ရှိသမျှ အမွေပစ္စည်းတွေ ပုံပေးပြီး ရန်ကုန်ကို အပြီး ရွှေ့ပြောင်းနေခိုင်းတယ်ကွ”

“အဲဒါနဲ့ မင်းတို့ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာကြတယ် ဆိုပါတော့၊ အဘိုး အဘွားတွေကရော”

“အဘိုးက မာမီ ဖေဖေနောက် လိုက်သွားကတည်းက ရှက်လည်း ရှက် နှမြောလည်း နှမြော ပြီး သမီးကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဆုံးတာတဲ့ ၊ ဘွားဘွားက ငါ ရှစ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှ ဆုံးတာ၊ ဘွားဘွား ဆုံးတော့ ငါတို့ မိသားစုလိုက် မိုးကုတ်ကို ပြန်ကြသေးတယ်”

“မင်းအဖေရဲ့ အမျိုးတွေဆီရော ဝင်ခဲ့ကြသေးလား”

“ဘယ်ဝင်ရမလဲကွာ၊ သူတို့ က မန္တလေးတိုင်းက ဆိုပေမဲ့ မြို့စွန်မြို့ဖျား တောရွာလေးမှာ နေကြတာပါ၊ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကနေ မမြင်ရတဲ့ နေရာမှာ တောင် မာမီ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ ကိုတော့ မင်းတို့ အဖေ အမျိုးတွေနေတဲ့ တောရွာနေပုဒ်ဆိုပြီး မေးငေါ့ပြတယ်”

“မင်းမာမီ တော်တော် နာကြည်း ခံပြင်းခဲ့တာ ဖြစ်မယ်”

“မာမီ ပြောပြတဲ့ အတိုင်းဆို နာကြည်းစရာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်ခေတ်ထိ သယ်လာတာတော့ တစ်ယူသန် အတ္တကြီးလွန်းတာပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုဆိုရင် မာမီဆန္ဒအတိုင်း မချစ်တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတယ်၊ မချစ်လို့ အပြစ်မြင်ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာတောင် မာမီကွယ်ရာမှာ တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ် ဖြစ်ရတယ်၊ မာမီရှေ့မှာ တော့ အဆင်ပြေသလိုလိုပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ် မင်း မရိုးက မင်းတို့ အိမ်မှာ တွေ့ရင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဣန္ဒြေရပဲ၊ အပြင်မှာ ဆိုရင် ဆရာဝန် ဂုဏ်ပုဒ်နဲ့ မလိုက် လန်ထွက်နေတာပဲနော်၊ နိုက်ကလပ်တွေ ဘာတွေ တက်တာတောင် တွေ့တယ်”

“မာမို့ကို အကြောင်းပြတာကတော့ ဘယ်ဆရာဝန် ဘယ်သမား တော်ရဲ့ ဒင်နာပွဲပေါ့ကွာ၊ ကိုကိုကလည်း ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ အနေနဲ့ သိ က္ခာရှိရှိ ခွက်ပုန်းချနေတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမို့ကို တော့ ငါ အသိမ ပေးပါဘူး၊ ကိုကိုကို စိတ်သက်သာစေချင်တယ်၊ မချစ်တဲ့ မိန်းမ စရိုက်မ တူတဲ့ မိန်းမကို ကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ညည်းခံပေါင်းသင်းနိုင်မှာ လဲ”

ပန်းအမိန့်အကြောင်းအရာကနေ အိမ်တွင်းရေးထိ ပါလာသည် ။ မြ တ်စိုးက ဘယ်အချိန်ဖြစ် ဖြစ် သည်းခံနားထောင်ပေးတတ်၏။ ဖျောင်းဖျ အားပေးတဲ့ အခါ ရှိသလို ပြစ်တင်ဝေဖန်ရှုတ်ချတတ် တဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိသည် ။

အကြောင်းသိ ဓာတ်သိ ဖြစ်နေတော့ အားနာရမှန်းလည်း မသိ။ မေ ဂျာတူနှင့် ဘွဲ့ရတော့ လည်း အတူ။

နှစ်ယောက်လုံးမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ သော်လည်း ဘယ်သူနှင့်မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံဖြစ်။ အခု ကျောင်းပြီးတော့ ပိုဝေးသွားသည် ။

ပန်းအမိန့် တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ထည်ဝါရှိန် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ နှစ်နှစ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိတော့မည် ထင်သည် ။

ဒီအချိန်ထိ မာမိ မသိအောင် သိုဝှက်နိုင်တာ မြတ်စိုး ကျေးဇူးကြောင့် လည်း ပါ၏။ အကြောင်းကိစ္စ အမျိုးမျိုး ပြ၍ သူ့ကိုခေါ်ထုတ်သည် ။ ပ ညာသင်နေချိန်မို့ မာမိက တိုတိုထွာထွာ အပြစ်အမြင်။

ခုတော့ ကျောင်းလည်း ပြီးသွားပြီ။ နိုင်ငံခြားမှာ ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့ လ ညည်း သူ ငြင်းထား၏။

မာမို့ ရာဇသံ မရှုဖို့ သူ ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းရမည်လဲ။ မြတ်စိုးနှင့် လ

မ်းခွဲကာ ပြန်လာခဲ့ချိန် အထိ ဘာမှ မရေရာ။

ပန်းအမိန့်သာ သူ့အချစ်ကို လက်ခံပြီးပါက မာမီကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရဲလိမ့်မည် ထင်သည်။ ။

ဘယ်အချိန်ထိ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ စောင့်နေရဦးမှာ လဲ ပန်းအမိန့်ရယ်
။

★